

General | | Actualitzat el 26/01/2024 a les 07:40

Què és el moviment lliure i quins són els seus beneficis?

La pedagoga i assessora Romina Perez Toldi ens explica què és i com podem acompanyar les nostres criatures per tal que se sentin capaces i competents a partir de la pedagogia Pikler

[inicicentrareport] Potser heu sentit a parlar de la pedagogia Pikler, o potser no en teniu ni idea. Potser si us diem "moviment lliure" us sona una mica més. Avui en parlem amb la pedagoga, mare i assessora **Romina Perez Toldi**, especialitzada en **pedagogia Pikler-Loczy**.

Volem que ens en faci cinc cèntims, que ens expliqui de què va aquesta corrent pedagògica i com la podem incorporar en el nostre dia a dia, tant a casa com a l'escola.

[GotaVerdaPle] **Què és la pedagogia Pikler i en què consisteix?**

[GotaVerdaBuit] La Pedagogia Pikler es centra en el desenvolupament i l'acompanyament de nadons i infants dels 0 als 3 anys. Va néixer a Budapest després de la Segona Guerra Mundial quan li van demanar a la pediatra Emmi Pikler la direcció d'un orfenat. Des de la pedagogia pikleriana entenem sempre a l'infant com una persona competent i capaç.

El paper de l'adult és preparar un ambient pertinent i construir una relació asseguradora a través de les cures quotidianes, d'aquesta manera l'infant podrà desplegar les seves potències a través de l'activitat autònoma i créixer de forma saludable, equilibrada i amb alegria. El més conegut de la pedagogia pikleriana és el "**moviment lliure**" això és només una part, una part important, però que no s'entén sense una relació íntima i de qualitat amb l'adult. Actualment Loczy és una escola bressol i un centre de formació.

[GotaVerdaPle] **Com s'aplica a la pràctica?**

[GotaVerdaBuit] Com deia abans, entenem que la base de tot és la relació amb l'adult, una relació que ha de poder ser honesta, autèntica i basada en el diàleg i la cooperació adult-infant. Aquesta relació de qualitat es treballa sobretot a través de les cures quotidianes: el canvi de bolquer, el bany, vestir i desvestir, el moment del menjar, el son o treure uns mocs.

A partir d'aquí i sempre respectant els ritmes vitals, l'infant pot sentir-se competent per a desenvolupar les seves capacitats a través d'aquesta activitat autònoma (moviment lliure i el joc lliure). El paper de l'adult és molt important, però d'una manera diferent de la que estem acostumats, implica un canvi profund de mirada.

[GotaVerdaPle] **On està el límit de saber on està el límit per deixar-los fer?**

[GotaVerdaBuit] És important conèixer bé a l'infant per saber què pot fer i què no pot fer, no es tracta de deixar-los fer qualsevol cosa de qualsevol manera, consisteix en saber quines són les seves capacitats en cada moment per saber quin és el marge de competència i autonomia que li podem donar.

S'acostuma a entendre el moviment lliure o el joc lliure com un "laissez faire" però la pedagogia pikleriana està molt lluny d'això, és més aviat una pedagogia que entén els límits com una forma de cura i aprenentatge de la socialització per a l'infant. Un infant sense límits és un infant que es veurà perdut i desbordat pels seus propis impulsos, cosa que li dificultarà una imatge positiva de si mateix i unes relacions favorables.

[GotaVerdaPle] **De quina manera es pot promoure l'autonomia?**

[GotaVerdaBuit] Podríem dir que l'autonomia és una forma d'autogovern on l'Infant aprèn a ser conscient de les seves possibilitats i límits així com de les conseqüències de les seves accions. Acostumem però, a entendre autonomia com a fer les coses sols, es posa sol els pantalons, menja sol, va al vàter sol, se'n va a dormir sol, recull sol, però si aquestes coses no les fa amb voluntat, amb el desig de fer-les, no és autonomia, seria el que anomenem "falsa autonomia".

Sobre la pregunta, com promovem l'autonomia, ho fem des de les coses més senzilles. Per una banda durant els moments d'activitat espontània, no el col·loquem en postures que no coneix, no l'ensenyem a caminar ni seure, ni li diem com s'ha de moure. Tampoc li diem com ha de jugar ni de quina manera. Podem dir que durant els moments d'activitat autònoma (joc i moviment) l'infant marca els seus propis objectius.

Per altra banda, durant les cures quotidianes. Aquí és l'adult qui marca els objectius, però ho fa sempre buscant la cooperació i el diàleg, de forma que l'infant pugui sentir-se valorat, escoltat i capaç per a dur a terme les seves accions durant les estones de joc i moviment. Un infant sense un vincle segur o que no es reconeix en les seves capacitats, difícilment podrà desenvolupar la seva autonomia.

[GotaVerdaPle] **Quins són els beneficis?**

[GotaVerdaBuit] Quan parlem de diàleg i de cooperació per tal que l'infant pugui créixer sentint-se capaç parlem també de la necessitat d'anticipació, això vol dir que li direm sempre el que farem amb ell o ella, el que li estem fent en aquest moment i allò que passarà. No l'agafem sense dir-li ni el duem al canviador sense avisar-lo. També anticipem coses com anar al metge o que li posin una vacuna.

La cosa és que un infant que sap què pesarà i com passarà és un infant que no només se sent escoltat i valorat, és un infant que pot passar de sentir-se passiu a sentir-se actiu, a sentir-se part de l'acció i de la cura d'ell/a mateix/a. Un infant a qui se li anticipa pot actuar, pot preparar-se, pot dir el que necessita, pot confiar en l'adult i en el món que l'envolta. Això li aportarà un gran sentiment de competència i seguretat en si mateix i en l'entorn, així com recolza completament el desenvolupament de la seva autonomia i un desenvolupament equilibrat de la persona.

[GotaVerdaPle] **Dius que l'observació és clau. Però com se sap què ens cal mirar?**

[GotaVerdaBuit] Aquí crec que hi ha dos punts importants, el primer és saber què volem conèixer i fer les preguntes adequades, però sobre tot el segon punt, hem d'aprendre a observar el que veiem, de forma fenomenològica, la interpretació vindrà després i és una part important, però no podem començar interpretant el que veiem o només veurem el que volem veure o el que ja sabem. Per observar cal sobretot aprendre a mirar el que tenim davant nostre. És un exercici difícil però possible.

[GotaVerdaPle] **Com es pot incorporar la pedagogia pikleriana a les nostres vides i també a les escoles?**

[GotaVerdaBuit] A vegades dic que la pedagogia pikleriana és una "pedagogia pobre" i no és pobre perquè no sigui rica en matisos i possibilitats, quan dic pobre em refereixo al fet que no necessita artificis, és una pedagogia de la cura, del quotidià, només cal un infant i un adult que sigui capaç de veure les capacitats d'aquest infant, és una mirada particular i una transformació profunda en la forma d'entendre la primera infància.

Què ens cal? Sobre tot voler, a partir d'aquí hi ha molt a aprendre i estudiar, clar que sí, però hem d'estar disposades i disposats a mirar, tocar i parlar a l'infant com a una persona completa. Després ja no hi ha marxa enrere i això és fantàstic. La pedagogia pikleriana és encara una revolució en tots els àmbits.

[info] Seguiu la Romina Perez Toldi al seu instagram @tetaaporter [info]

[ficentrareport] [enquestaregistre]